

Tussen vuur en vlam

Er zijn soms van die momenten dat je eigen voorspelling waarheid wordt, ook al is dat dan tegen wil en dank. Vorige week schreef ik dat het wel eens erg heet onder onze voeten zou kunnen worden en vol verbijstering heb ik dit een paar keer terug zitten lezen. Dinsdag stegen er namelijk gitzwarte rookwolken op vanaf een autosloperij aan de ene kant van mijn wijk, donderdag was het de beurt aan een witgoedhandel en autobedrijf aan de andere kant. Voor die laatste werd half Haarlem overigens om half vijf in de ochtend uit zijn bed gejast door een NL alert, die vervolgens om half zes nog eens fijntjes herhaald werd. Ik zat op dat moment al in de bus en mocht aanschouwen hoe, rijdend in de richting van de brand, alle medepassagiers geërgerd op hun mobiel keken en deze vervolgens compleet negerend weer terug in hun tas stopten. Tekenend voor deze tijden; we rijden rechtstreeks op de ramp af, maar zijn schijnbaar doofstom en blind. Maar dat even terzijde. Ook in Flevoland en Groningen was mijn schrijven van vorige week schijnbaar goed gelezen en had de brandweer het druk. Maar tot mijn verbazing heb ik zelfs bereik tot in Spanje aan toe, wat overigens van mij ook wel iets minder had gemogen. Want na de grote ramp van 2017 in Londen, had dit toch nooit meer mogen gebeuren?

Op het moment van schrijven zit ik nog verbijsterd te kijken naar de woorden van het NOS journaal van vandaag. 'Het dodental als gevolg van de grote flatbrand in Valencia is opgelopen naar tien. Dat meldt de burgemeester van de Spaanse stad. Meerdere Spaanse media melden dat onder de slachtoffers een gezin is, bestaande uit een vrouw, man en twee jonge kinderen.' Ondertussen zijn mijn jongste twee kinderen druk bezig met hun computer of telefoon, waarschijnlijk nog te jong of te druk druk met hun 'game' om hier lang bij stil te staan. Maar de combinatie van dit alles maakt toch wel dat er een zachte huivering door mijn ziel gaat. Ik heb in mijn (semi-)professionele carrière al heel wat leed en dood van dichtbij mogen aanschouwen, maar sommige dingen wennen nooit en mogen ook niet wennen! Een jong gezin met waarschijnlijk nog heel veel toekomst voor zich, in één keer door een noodlottige samenloop van omstandigheden in de kiem gesmoord. Wat zou ik doen als dit ons zou overkomen? Zou ik mijn kinderen huilend omhelzen en zeggen dat ik van ze houdt, of zou ik vechten voor ze tot het bittere eind tot we ingehaald worden door de vlammen en de rook? Wat gaat er in die laatste momenten door je heen en waar denk je aan? Schieten alle mooie momenten uit je (veel te korte) leven nog één keer als een film voorbij? Of heb je juist spijt van alle dingen die je nooit hebt gedaan of juist niet had moeten doen?

Zo veel vragen, waar ik gelukkig het antwoord nog niet op weet en hopelijk voorlopig ook nog niet op ga krijgen. Maar het maakt me, net zoals wel vaker en eerder is gebeurd, nietig en laat me beseffen dat het allemaal ook ooit een keer stopt. 'Pak alles wat je pakken kan, want je houdt maar 50 procent!' is een wijze les die zich ooit tussen mijn oren geknoopt is. Een les die ik in dit hoekje zo vaak mogelijk probeer over te brengen en ook mijn kinderen probeer mee te geven. En zeker niet in dezelfde bus blijven doorrijden, terwijl het alarm in je oor blèrt dat je keihard de verkeerde kant op rijdt! Dat heb ik zelf al vaak genoeg gedaan zal ik maar zeggen... Natuurlijk beheerst dat niet mijn hele leven, maar dit soort gebeurtenissen maakt dat ik wel weer even met beide benen op de grond wordt gezet. Een grond die nog ongerept is, waar geen perfectie of schone schijn bestaat of waar we alleen maar van willen oogsten zonder te zaaien.

Heb ik dan de wijsheid in pacht? Nee, zeker niet! Maar net zoals mijn medepassagiers in de bus afgelopen donderdag, rijden we volgens mij keihard onze ramspoed tegemoet terwijl we ons verstoppen achter onze schijn van perfectie, alsmaar meer willen en dichtgetimmerde regeltjes. Pas als het te laat is en de bus niet meer kan keren, krijgen we pas door dat we alle mooie en interessante haltes keihard voorbij zijn gesjeesd. Met onze kop in het zand hebben we totaal de omroep niet gehoord die al die mooie haltes voor ons omriep. Zelfs toen het NL alert keihard in ons oor zat te loeien, kwamen we niet verder dan geërgerd opkijken, wegdrukken en doorgaan waar we mee bezig waren. Niemand in de bus durft op te staan om iedereen wakker te schudden, geen

buschauffeur die keihard op de rem durft te trappen. Pas bij de halte 'burn-out' drukken we wanhopig op de knop, bij de halte 'ziekte en zeer' komen we er achter dat we een overstap gemist hebben en bij de halte 'dood' komen we er achter dat we op de eindhalte zijn beland. Een eindhalte waar geen bus meer van vertrekt... Maar het is nooit te laat, als je maar oplet. Dan kom je misschien de halte 'liefde' nog tegen, ontdek je de halte 'plezier en mooie momenten' en kun je bij de halte 'zinnvolle zaken' nog overstappen in de richting van een simpel maar oh zo oprecht gelukkig leven. Ik wens iedereen een hele mooie busreis toe!